

РЕШЕНИЕ

№ 450

гр. Варна, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, Х СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Геновева Илиева

при участието на секретаря Славея Н. Янчева
като разгледа докладваното от Геновева Илиева Гражданско дело №
20233100102113 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявен от Р. Д. срещу К. К., иск с правно осн. чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 37 650 евро, претендирана като предадена при начална липса на основание, чрез заверяване банковата сметка на ответника със следните суми, както следва: за 2018г. сумата от 11 950 евро, преведени 1./ на 02.11.2018г. сумата от 950 евро; 2./ на 20.11.2018г. сумата от 6 500 евро; 3./ на 20.11.2018г. сумата от 3 700 евро; 4./ на 27.11.2018г. сумата от 300 евро; 5./ на 06.12.2018г. сумата от 300 евро; 6./ на 17.12.2018г. сумата от 200 евро; за 2019 г. сумата от 12 820 евро, преведени 1./ на 02.02.2019г. сумата от 725 евро; 2./ на 10.02.2019г. сумата от 200 евро; 3./ на 02.03.2019г. сумата от 925 евро; 4./ на 06.03.2019г. сумата от 350 евро; 5./ на 02.04.2019г. сумата от 925 евро; 6./ на 03.05.2019г. сумата от 925 евро; 7./ на 02.06.2019г. сумата от 925 евро; 8./ на 06.06.2019г. сумата от 150 евро; 9./ на 11.06.2019г. сумата от 920 евро; 10./ на 02.07.2019г. сумата от 1 000 евро; 11./ на 05.07.2019г. сумата от 75 евро; 12./ на 03.08.2019г. сумата от 1 110 евро; 13./ на 07.09.2019г. сумата от 900 евро; 14./ на 04.10.2019г. сумата от 1 000 евро; 15./ на 06.11.2019г. сумата от 900 евро; 16./ на 05.12.2019г. сумата от 900 евро; за 2020г. сумата от 12 880 евро, преведени 1./ на 04.02.2020г. сумата от 750 евро; 2./ на 03.03.2020г. сумата от 750 евро; 3./ на 04.04.2020г. сумата от 550 евро; 4./ на 05.05.2020г. сумата от 670 евро; 5./ на 07.05.2020г. сумата от 100 евро; 6./ на 05.06.2020г. сумата от 550 евро; 7./ на 02.07.2020г. сумата от 550 евро; 8./ на 20.08.2020г. сумата от 6 990 евро; 9./ на 02.09.2020г. сумата от 570 евро; 10./ на 19.10.2020г. сумата от 300 евро; 11./ на 02.10.2020г. сумата от 550 евро; 12./ на 03.11.2020г. сумата от 550 евро, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 18.10.2023г. до окончателното изплащане на задължението.

В исковата си молба, ищецът Р. Д. твърди, че К. К. е майка на общото им дете В. Д.а, родена

на 28.12.2009г., с които никога не е живял съвместно. След раждането на общото им дете, ищецът започнал да заплаща месечна издръжка, вкл. и към настоящия момент в размер на 500 евро. В периода от 02.11.2018г. до 03.11.2020г., ищецът е извършил банкови преводи, заверявайки сметката на К. К. общо със сумата от 37 650 евро, воден от убеждението, че след окончателното си завръщане в страната, от която е отсъствал от 2008г. родителите и общото им дете ще заживеят заедно в жилище, което е закупено от ответника през 2016г., което не се е случило поради влошаване на взаимоотношенията между страните по делото. Поддържа се, че с тези парични средства ответникът е погасявал вноски по договора за кредит за покупката на жилище, платил е продажната цена на придобит лек автомобил и е заплатил обзавеждането в него. Твърди се, че ответника е получил сумата от 37 650 евро при начална липса на основание, поради което се настоява за уважаване на претенцията, ведно със законната лихва.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът е депозирал писмени отговори, чрез двама изпълномощени по делото процесуални представители, с които се оспорва основателността на заявената претенция.

Твърди се, че сумата, която е получил от ищеца представлява издръжка на малолетното им дете, над определения размер на заплащаната от 500 евро, с които средства родителят, който е полагал ежедневно преки и непосредствени грижи, е осигурявал жилище, модерно обзавеждане, уроци, сигурен автомобил, т.е. стандарт на живот, такъв какъвто би имал, ако В. Д.а се отглеждала съвместно и от двамата си родители.

Действително страните са постигнали съгласие месечната издръжка за детето да е в размер на 500 евро, която бащата е заплащал до фактическата раздяла между родителите, настъпила през 2021г. Бащата сам е приел да подпомага майката и детето в заплащането на увеличените разходи във връзка с обслужването на договора за кредит, обзавеждането на жилището, закупуването на автомобил на стойност 15 000 лв., неговата поддръжка, за ремонт и обзавеждане, заплащането на всички месечни разходи на семейството, вкл. уроци на дъщеря им, дрехи, учебни помагала и др., както и в храната на четирите домашни любимци, в които е участвала и майката. Признава се, че със средства на ищеца е закупен гардероб за новото жилище.

Отделно се поддържа, че с посочените суми ищецът съзнателно е изпълнил един свой нравствен дълг към семейството си, поради което не се дължи връщане на дадено в претендирания размер.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Безспорно е между страните по делото, че Р. Д. и К. К., са имали връзка, считано от 2008г., от която 28.12.2009г., е родено детето им В. Д.а.

Безспорно е още, че считано от 2008г. Р. Д. работи и живее в Кралство Испания.

Не е спорно и, че страните по делото са живели заедно в чужбина за период от 3 месеца, което изявление на г-жа К. не е оспорено от пълномощника на ищеца.

В Република България, Р. Д. и К. К., не са живели заедно в едно домакинство. Факт е, че за времето от 2008г. до настъпване на фактическата им раздяла през 2021г., г-н Д. се е завръщал в страната и е общувал, както с жената, за която твърди в исковата молба, че я е обичал и и е имал доверие, изразено по следния начин: "...през 2008г. реших да замина за Испания, за да работя. Отношенията ни към онзи момент бяха сериозни и аз бях спокоен, че дори и да замина ние ще бъдем заедно", така и с общото им дете.

Страните изтъкват различни причини за факта, че не са живели заедно в едно домакинство. Ищецът поддържа, че причината е финансови затруднения, които е разчитал да преодолее с работа в чужбина, а ответникът - желанието на ищеца да избегне воденето на наказателни производства и укриване от кредитори. Установяването ѝ не е релевантно за делото.

Ирелевантно е и каква е причината за настъпилия разрыв в отношенията между страните по делото през 2021г., а именно нежеланието на ответника да допусне в закупеното от него жилище г-н Д. или установяването на връзка с друг партньор от страна на г-жа К.. Факт е, че страните по делото са отчуждени, а общуването им към настоящия момент, е съпроводено от взаимни обвинения и обидни епитети, за което свидетелства представената телефонна кореспонденция.

Безспорно е, че г-н Д. е издържал общото им дете, заплащайки издръжка в размер на по 500 евро.

Не е спорно и, че на 13.07.2016г. К. К. е придобила собствеността върху апартамент № 11 в жилищна сграда "Б" в гр. Варна, ул."М." №** Б, цената по която сделка е осигурена със заемни средства по договор за жилищен кредит, а на 11.05.2022г. и правото на собственост върху апартамент № 10, находящ се в същата сграда на същия адрес.

Обявено е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, на осн. чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, че банковата сметка, на която К. К., е титуляр е заверена общо със сумата от 37 650 евро, чрез банкови преводи от сметката на ищеца на посочените от него дати.

Ангажираните гласни доказателства, чрез разпита на З.К., майка на К. К. установяват, че дъщеря ѝ е общувала с Р. Д. в България, когато се е завръщал в страната било заради рожден ден на общото им дете, било заради друг празник, напр. посрещане на Нова година. При завръщанията му в страната е отсядал при дъщеря ѝ, която заедно с внучката ѝ, са живели в гарсониера, собствена на бащата на ответника. Счита, че К. К. и Р. Д., са били семейство, независимо, че не са живели в едно домакинство в страната. След рождения ден на В. Д.а през 2021г. е настъпил разрыв в отношенията им, дължащ се на факта, че ищецът не е проявил никаква заинтересованост към този важен празник на детето, нито е подпомогнал финансова майката за осъществяването му.

Ищецът никога не е полагал преки грижи за дъщеря им В., тъй като е пребивавал в чужбина. Изпращал е нерегулярно парични средства за отглеждането ѝ - когато и колкото може. Конкретен размер родителите не са уговорили, обстоятелство споделено ѝ от К. К.. Плащането на издръжка е преустановено след рождения ден на В. през 2022г. Дъщеря ѝ никога не е притискала Р. Д. за пари. Отношенията им в периода от 2022г. до 2023г. са се

осъществявали по телефона. Разговорите им били “нападателни, провокативни и цинични” от страна на Р. Д., поради проявявана от него болезнена ревност. През месец юли 2023г. започнал телефонен терор от страна на ищеца, който изпращал заплашителни телефонни съобщения. В този момент, дъщеря ѝ сложила край на отношенията си с ищеца.

Заявява, че дъщеря ѝ е закупила жилище с банков кредит, който погасява сама, работейки на три места. Уговорки между страните по делото Р. Д. да ѝ помага с обслужването на кредита, не са постигнати помежду им.

Споделя още, че Р. Д. осигурил на дъщеря ѝ парични средства, с които тя е закупила лек автомобил - “Мини купър”, след тежка авария с предходно ползваното МПС, което е изгоряло, в момент, когато и детето е било пътник в него. Към настоящия момент автомобилът не е в движение.

Към настоящия момент, К. К. е собственик на два апартамента, закупени през 2016г. и 2022г., но продължава да живее с дъщеря си в гарсонирата, собствена на бащата на дъщеря ѝ.

От показанията на Д.Х., разпитан по инициатива на ищеца се установява, че двамата са изключително близки, общуват винаги, когато Р. Д., е в страната, вкл. и когато той е в Испания или, чрез вайбър, или по телефона. От 2008г. до настоящия момент, ищецът се е връщал в страната поне веднъж годишно и е отсядал в жилището, в което живеят К. и В., което представлява апартамент, собствен на бащата на ответника.

Въпреки, че отношенията между страните по делото вече са влошени, свидетелят винаги е възприемал, че Р., К. и В. са семейство. Двамата родители имали планове и правили опит за второ дете.

Причините за лошите им взаимоотношения са финансови. През всички години Р. е изпращал парични средства отделно за К., отделно за В. и за ремонт на гарсонирата, в която те живеят, ръководейки се от чувствата към семейството си. Разчитал е, че има при кого и къде да се прибере в страната. Правил им е и много подаръци. За жена си и детето си “умирал.” Дори си купили апартамент № 11, който трябвало да бъде общ и за двамата, за да живеят добре и да не са лишени от нищо. Пари е пращал по собствено желание. След като си купил чисто нова кола в Испания, К. поискала и тя да си закупи, което направила с негови средства. Купила си лек автомобил “Мини купър.”

Определя приятеля си като “един излъган мъж”, защото през лятото на 2021г. К. заявила на Р., че “няма къде да го сложи”, поради което моментът да се прибере в страната, не е удобен. Истинският конфликт настъпил, когато в края на 2021г. Р. не бил в състояние да плаща месечна издръжка на дъщеря си от 500 евро, защото имал финансови затруднения, възникнали след Ковид пандемията.

От приятеля си знае, че страните по делото са имали уговорка К. да върне парите след раздялата им, което не е направила и към настоящия момент. Не е присъствал на разговорите помежду им, нито на конфликтите им за пари. От година, родителите на В. не общуват. От година свидетелят не общува и с г-жа К.. С версията на К. за раздялата им, не е

запознат. Също от приятеля си знае, че е пращал пари за “кредити, взаимоспомагателните каси и ипотечи.”

Новият ѝ апартамент, който свидетелят е посетил през 2017 - 2018г. е в стил “Барок”, но в него никой не живее. И при последното му посещение намира, че жилището е частично обзаведено. От приятеля си знае, че именно той и е дал пари, както за първата вноска за него, така и за закупуване на паркомясто. С негови средства жена му и дъщеря им са ползвали скъпи телефонни апарати.

Според свидетеля, макар К. да работи на две места и да дава частни уроци като учител, не би могла да си осигури такъв висок стандарт, ако не е била подпомагана от мъжа си.

Изложените в исковата молба твърдения, че ищецът Р. Д. съзнателно и доброволно, е заверявал сметката на К. К. с парични средства по банкова сметка, на която тя е титуляр, воден от разбирането си, че след завръщането си в страната ще живее със семейството си в България, т.е. имал е очаквано, но неосъществено основание да живее с ответника и общото им дете и формулираното искане за връщането ѝ, поради прекратяване на взаимоотношенията им, което е и единствената причина, която го мотивира да заяви претенцията си даденото да не остане, а да бъде върнато, са дали основание на съда да квалифицира предявения иск по чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД. При така дадената от съда квалификация е ирелевантно за какво ответникът е разходвал получените средства.

В този случай даденото е без наличие на някакво правоотношение, но в името и заради благото на установените между страните отношения, които са близки до семейните. В този смисъл Решение № 50077А/14.07.2023г. по гр.д. № 3413/2022г. на ВКС, III г.о.

В исковата и уточняващата молба не са наведени твърдения, даващи основание да се приеме, че наред с главния иск, е предявен и евентуален такъв по чл. 59 ЗЗД.

Съобразявайки твърденията, изложени в исковата молба и ангажираните гласни доказателства, чрез разпита на водените от страните свидетели, съдът приема, че макар страните по делото никога да не са живели в едно общо домакинство, а ищецът да не е полагал преки и непосредствени грижи за дъщеря си, освен в случаите, в който се е завръщал - веднъж, най-много два пъти годишно, възникналите по между им отношения са „като между съпрузи.“ Тези отношения в случая са основани на взаимно уважение, общи грижи и разбирателство и на присъщите за партньорите задължения с общи усилия и съобразно собствените си възможности, имущество и доходи да осигурят благополучието на семейството, отглеждането, образованието, възпитанието и издръжката на общото им дете, което е несъвместимо с твърдения за неправомерно обогатяване и обедняване.

С предоставените парични средства, ищецът е обезпечавал благополучието на семейството си, състоящо се от К. К. и дъщеря им В., в който смисъл са и твърденията в исковата молба, компенсирайки отсъствието си от страната и невъзможността да участва пряко в отглеждането и възпитанието на дъщеря си. Тези факти, съдът приема за установени именно от показанията на Д.Х., в частта относно твърденията му, че Р. Д. е бил готов да направи всичко за благополучието на жена си и дъщеря си, възприемайки ги като свое семейство,

осигурявайки им висок стандарт и подкрепа, обезпечаване на тяхната издръжка, така че всички техни нужди да бъдат удовлетворени, включително, чрез закупуването на сигурен автомобил и други скъпи вещи. В същия смисъл са и показанията на З.К..

Следва да се посочи и, че от 2009г. до настоящия момент, К. К., е този от двамата родители, който ежедневно полага преки и непосредствени грижи за общото им дете и носи цялата отговорност за живота, здравето, правилното физическо, психическо и емоционално развитие на В. Д.а.

В случая, въз основа на показанията на Д.Х. и тези на З.К. и с оглед твърденията, изложени в исковата молба и посочени по-горе, намира за доказано посоченото от ответната страна основание за получаване - изпълнение на нравствен дълг, съобразно т. 2 и т. 3 от ППВС № 1/79г.

По делото категорично се установява, че даденото е във връзка с хипотезите на фактически сложили се съпружески отношения, с присъщите на семейството отношения между мъжа и жената, на грижа и подкрепа, взаимно уважение и взаимопомощ, включително към възрастните и децата, общи грижи за домакинството според възможностите, взаимна отговорност за благополучието на семейството, материална и морална подкрепа. В практиката то се приема за съзнателно изпълнение на нравствен дълг, което съгласно чл.55, ал.2 ЗЗД представлява основание едно лице да получи нещо от друго /Определения по гр.д. № 3784/2016г.на IV г.о., гр.д. № 1221/2016г.на III г.о./ Допълнителен аргумент в тази връзка може да се извлече и от нормата на чл. 55 СК, ограничаваща възможността даренията, направени във връзка или по време на брака, да се отменят след развода, само в случаите, посочени в гражданските закони, ако отмяната е предвидена в договора за дарение или в брачния договор.

Следователно, след като извършилият престацията е съзнавал при изпълнението моралното си задължение към семейството си, то даденото не следва да се присъжда обратно, поради което предявеният иск с правно осн. чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора с право на разноски за адвокатско възнаграждение разполага ответната страна К. К., чиито размер възлиза на сумата от 3 000 лв., на осн. 78, ал. 3 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. Н. Д., ЕГН *****, гр. Варна, ж.к."В.В." ***, вх. *, ет. *, ап. * срещу К. О. К., ЕГН *****, гр. Варна, ж.к."Т." **, вх. *, ет. *, ап. **, иск за заплащане на сумата от 37 650 евро /тридесет и седем хиляди шестстотин и петдесет евро/, представляваща предадена при начална липса на основание, чрез заверяване банковата сметка на ответника със следните суми, както следва: за 2018г. сумата от 11 950 евро, преведени 1./ на 02.11.2018г. сумата от 950 евро; 2./ на 20.11.2018г. сумата от 6 500 евро; 3./ на 20.11.2018г. сумата от 3 700 евро; 4./ на 27.11.2018г. сумата от 300 евро; 5./ на

06.12.2018г. сумата от 300 евро; 6./ на 17.12.2018г. сумата от 200 евро; за 2019 г. сумата от 12 820 евро, преведени 1./ на 02.02.2019г. сумата от 725 евро; 2./ на 10.02.2019г. сумата от 200 евро; 3./ на 02.03.2019г. сумата от 925 евро; 4./ на 06.03.2019г. сумата от 350 евро; 5./ на 02.04.2019г. сумата от 925 евро; 6./ на 03.05.2019г. сумата от 925 евро; 7./ на 02.06.2019г. сумата от 925 евро; 8./ на 06.06.2019г. сумата от 150 евро; 9./ на 11.06.2019г. сумата от 920 евро; 10./ на 02.07.2019г. сумата от 1 000 евро; 11./ на 05.07.2019г. сумата от 75 евро; 12./ на 03.08.2019г. сумата от 1 110 евро; 13./ на 07.09.2019г. сумата от 900 евро; 14./ на 04.10.2019г. сумата от 1 000 евро; 15./ на 06.11.2019г. сумата от 900 евро; 16./ на 05.12.2019г. сумата от 900 евро; за 2020г. сумата от 12 880 евро, преведени 1./ на 04.02.2020г. сумата от 750 евро; 2./ на 03.03.2020г. сумата от 750 евро; 3./ на 04.04.2020г. сумата от 550 евро; 4./ на 05.05.2020г. сумата от 670 евро; 5./ на 07.05.2020г. сумата от 100 евро; 6./ на 05.06.2020г. сумата от 550 евро; 7./ на 02.07.2020г. сумата от 550 евро; 8./ на 20.08.2020г. сумата от 6 990 евро; 9./ на 02.09.2020г. сумата от 570 евро; 10./ на 19.10.2020г. сумата от 300 евро; 11./ на 02.10.2020г. сумата от 550 евро; 12./ на 03.11.2020г. сумата от 550 евро, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 18.10.2023г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

ОСЪЖДА Р. Н. Д., ЕГН *****, гр. Варна, ж.к."В.В." ***, вх. *, ет. *, ап. * **ДА ЗАПЛАТИ** на К. О. К., ЕГН *****, гр. Варна, ж.к."Т." **, вх. *, ет. *, ап. ** сумата от 3 000 лв. /три хиляди лева/, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноси, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Варна в двуседмичен срок от връчването на препис от акта на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____